

עפ"ת 36012/11/16 - פליקס גרבק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 36012-11-16 גרבק נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
העורר	פליקס גרבק
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

פסק דין

בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כ' פאר-גינת) מיום 14.11.16 ולפיה נפסל העורר מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים החל ממועד הפסילה המנהלית.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המהירות המותרת בחוק. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 7.10.16 נהג העורר ברכב פרטי בדרך שאינה עירונית, בה מותרת מהירות מירבית של 90 קמ"ש, במהירות של 165 קמ"ש. בעקבות האירוע נשוא כתב האישום, נפסל רישיונו של העורר פסילה מנהלית לתקופה של 30 ימים.

המשיבה ביקשה לפסול את רישיונו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

בהחלטתו, נעתר בית משפט קמא באופן חלקי לבקשה וקצב את הפסילה לתקופה של 3 חודשים בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר וכי נשקפת ממנו מידה בלתי מבוטלת של מסוכנות המצדיקה הרחקתו, ולו לתקופה מוגבלת, מהכביש.

לטענת העורר, שגה בית משפט קמא כאשר הורה על פסילתו מבלי שהונחו בפניו ראיות לכאורה לביצוע העבירה. בנוסף, נטען כי שגה בית משפט קמא בקביעתו מסוכנות הנשקפת מן העורר, בין היתר בשים לב לכך שלעורר אין הרשעות קודמות. לעניין זה נאמר כי שגה בית משפט קמא שעה שהתייחס, במסגרת הכרעתו, לתיקים פתוחים כנגד העורר מבלי שאותם תיקים הוצגו בפניו.

המשיבה ביקשה לדחות את הערר על יסוד נימוקי בית משפט קמא. לעניין הראיות הלכאוריות נאמר כי התשתית הראייתית שהוצגה בפני בית משפט קמא יש בה די על מנת לקבוע קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. לגבי המסוכנות נאמר כי נהיגה במהירות של 165 קמ"ש כשהיא מצטרפת לתיקים פתוחים כנגד העורר שענינם נהיגה

במהירות מופרזת, מלמדת על מסוכנות שיש בה די כדי להצדיק, לכל הפחות, הפסילה שנקבעה.

בערר שבפניי, חזרה ב"כ העורר על עיקר הטענות שהועלו לענין הראיות הלכאוריות. נאמר כי קיימת סתירה בין הרישום בזיכרון הדברים להפעלת מכשיר הדבורה לבין הרישום בנסיבות המקרה בדו"ח. באחד צוין כי בשדה הראיה שבו ניתן להבחין בכביש, היה רכב המטרה בודד בכיוון נסיעתו. לעומת זאת בדו"ח עצמו נרשם כי רכבו של העורר עקף, מימין וללא איתות, כמה רכבים שנסעו לפניו. בחינה מדוקדקת של הדברים מלמדת כי בדו"ח נרשם אמנם כי רכבו של העורר עקף כמה כלי רכב אך זאת לאחר שרכבו כבר נקלט במכשיר פעמיים, כשהוא נוסע במהירות 169 קמ"ש ו- 170 קמ"ש. אין בכך כדי לשלול את האפשרות שכאשר נקלט במכשיר, היה רכבו של העורר רכב יחיד בשדה הראיה. בכל מקרה סוגיה זו מקומה להתברר בהליך העיקרי ולא בשלב זה, כאשר בית המשפט נדרש לבחון את הראיות בחינה חיצונית.

עוד טען העורר לענין הראיות כי התיאור הרישום בזיכרון הדברים להפעלת המכשיר, שם צוין כי בשדה הראיה הסמוך לכביש מצויה גבעה משמאל ושדה מימין, הנו רישום שגוי שאינו תואם את המציאות. לצורך ביסוס טענה זו הוצג בפניי סרטון שצולם במכשיר טלפון נייד. אין בידי לקבוע ממצאים לענין זה, שכן לא ניתן להיווכח מה הנקודה בה נעשה הצילום? האם מדובר באותה נקודה בה נקלט רכבו של העורר? ואם כן, מה הנפקות הנגזרת מתיאור בלתי מדויק של השטח הסמוך. עניינים אלה מקומם להתברר בהליך העיקרי ולא בשלב זה של הדיון.

לאור זאת, לא מצאתי מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא לגבי קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. קביעות אלו מבוססות היטב בחומר הראיות שהוצג בפני בית המשפט והטענות שהועלו מפי העורר לא היה בהן כדי להפריך או להחליש את עצמתן במידה כזו שתוביל לתוצאה הפוכה מזו שנקבעה.

באשר למסוכנות הנשקפת מהעורר, מדובר במי שמחזיק ברישיון נהיגה ישראלי מזה כשנתיים כשאינו לחובתו הרשעות קודמות. יחד עם זאת, רשומים לחובתו ארבעה דוחות בגין עבירות מהירות, מעבר לעבירה נשוא הדיון. אין בידי לקבל את טענת העורר כי בית משפט קמא לא רשאי היה להסתמך על אותם דוחות מבלי שאלה הוצגו בפניו. בשלב זה של הדיון, די במרשם התעבורתי של העורר המפרט את כלל הדוחות, העבירה המיוחסת לעורר בכל אחד מהם, מועד ביצועה של כל עבירה וכיוצ"ב פרטים מהותיים. נכון הוא שלא מדובר בהרשעות קודמות, אך לא ניתן להתעלם מקיומם של אותם דוחות בייחוד שעה שחלפו למעלה משלושה חודשים מעת רישומם וקיימת לגביהם חזקת הרשעה. בכל מקרה, בבואו לבחון את המסוכנות הנשקפת מהעורר, חייב היה בית המשפט להביא בכלל שיקוליו את קיומם של אותם דוחות מהירות המצביעים על מסוכנות שאין להקל בה ראש.

בית משפט קמא איזן נכונה בין עצמת הראיות שהונחו בפניו לבין המסוכנות הנשקפת מהעורר, תוך שהביא בחשבון, בעת בחינת המסוכנות כי עברו של העורר נלמד מרישומי מב"ד ועל כן קצב את הפסילה לתקופה של שלושה חודשים. תוצאה זו נכונה, לדעתי, ואין כל מקום להתערב בה.

לפיכך, אני מורה על דחיית הערר.

ב"כ המשיבה יסור ללשכתי תוך 3 ימים ויקבל מידי העוזרת המשפטית את חומר החקירה שהונח בפניי.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ז, 27 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.